ÎNDOIALA

Dragi cititori,

În timpul de azi pot să spun că pe întreg globul pământesc nu au existat niciodată atât de mulți credincioşi adevărați, şi tot atât de adevărat este faptul că nu au existat niciodată atât de mulți credincioşi îndoielnici.
Situația se deosebeşte foarte mult față de cum era o generație sau două înaintea noastră. Acum îndoiala este larg răspândită atât printre cei cu

şcoală cât şi printre cei a căror cunoaştere este foarte limitată.
La noi în țară credința a devenit un fenomen general în aşa fel că omul acceptă credința anturajului în care trăieşte şi în cele mai multe cazuri nu având experiența personală a mântuirii. Credința a devenit un lucru tradițional şi impersonal. Aceasta reprezintă o problemă seriosă pentru că nimeni nu poate fi mântuit doar prin faptul că practică unele obiceiuri. O astfel de credință este neputincioasă şi seacă.
Mulți oameni slujesc pe Dumnezeu din obişnuință şi îndată ce lumea şi împrejurările devin protivnice credinței sale, omul cu o astfel de "credință" nu este în stare să se apere, pentru că nu are experiențe personale cu Dumnezeu. Dacă cineva nu cunoaşte adevărata viața creştină din propria lui experiență, repede va deveni îndoielnic.
Cel mai greu lucru de acceptat pentru om este "supranaturalul". Astăzi nici o ştiință nu recunoaşte supranaturalul. De aceea un rol importat în viața noastră au experiențele personale cu Dumnezeu. Nu având această experiența mulți credincioşi devin îndoielnici.
Scriu aceste rânduri despre îndoială din cauză căci şi eu am fost un îndoielnic, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu căci mi-a arătat calea de ieşire din această stare de îndoială. Din experiența pe care nu de mult am avut-o, dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit într-un mod supranatural aceste rânduri nu ar fi fost scrise. Doar prin o minune a lui Dumnezeu azi sunt în viață. Petru mine calculul e foarte simplu: Supranaturalul există, Dumnezeul căruia îi slujesc este un Dumnezeu care aude strigătele poporului Său şi El este un Dumnezeu care vine în ajutor.
Îndoiala este duşmanul credinței adevărate.

ISUS HRISTOS ESTE CALEA DE IEŞIRE DIN ÎNDOIALĂ

După cum am amintit există o cale de ieşire din starea de îndoială şi această cale este Isus Hristos. În evanghelia după Ioan, Isus spune despre sine în felul următor "Eu sunt calea, adevărul şi viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."Ioan 14.6
Din acest motiv diavolul întrebuințează diferite neadevăruri cu care doreşte să ne zguduie credința din temelie, negând existența lui Isus Hristos.
În Evangelia după Ioan, în capitolul 9 citim despre vindecarea unui om orb din naşterere. După ce orbul a fost vindecat spălându-se în lacul Siloam, aşa cum i-a rânduit Domnul Isus, Mântuitorul l-a întâlnit din nou şi l-a întrebat: "Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?" (Ioan 9, 35).
În cuprinsul Evangheliei nu mai găsim o astfel de întrebare pusă unui om, dar această întrebare este de o mare importanță pentru toți oamenii. Întrebarea este una simplă:"Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?".

Răspunsurile pot fi diferite.
Orbul care a fost vindecat, la întrebarea "Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?" a răspuns printr-o întrebare, şi a zis către Domnul Isus: "Cine este, Doamne, ca să cred în El?" Domnul Isus i-a dat răspunsul: "L-ai şi văzut, că este Cel care vorbeşte cu tine". Şi atunci omul acela a răspuns clar: "Cred, Doamne". El şi-a unit răspunsul prin cuvânt cu un răspuns prin faptă: s-a închinat Domnului Hristos. E un răspuns deplin în sensul că la întrebarea "Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?" nu se răspunde doar cu cuvântul, ci cuvântul trebuie însoţit de faptă.
Răspunsul acestui om vine din experienţa personală pe care el a avut-o cu Isus Hristos. Această experienţă era supranaturală. El a fost vindecat de Isus Hristos.
Trebuie să trăim credinţa pe care o mărturisim. Avem nevoie de o atingere Dumnezeiască în viaţa noastră. E nevoie înlăuntrul nostru să se dezvolte încrederea în Isus Hristos.

ISUS HRISTOS ESTE ADEVĂRUL CARE NE CONDUCE PE CALE

Astăzi ziarele cotidiene ne recomandă ca să nu spunem adevărul nici soţiei sau soţului căci e mai bine să se trăiască într-o lume imaginară în familie; azi oamenilor le place mai mult să audă minciuna decât adevărul. Astăzi nu mai poţi avea încredere în nimeni. Dar ce frumos sună Cuvântul lui Dumnezeu ”Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi.” Ioan 8:32. Cuvântul Lui Dumnezeu ne îndreaptă spre Hristos, pentru că El este Adevărul care ne eliberează. Cuvintele Lui sunt adevărate. El este acela care şi-a dat viaţa pentru noi ca să nu mai trăim în minciună ci să cunoaştem adevărul. Adevărul este acela care ne ajută să ieşim din starea de îndoială.Mă simt atât de binecuvântat căci Dumnezeu mi-a arătat adevărul şi m-a eliberat de îndoială. Acesta e motivul căci scriu aceste rânduri într-un mod atât de personal.

Marinică Mozor
Păstorul bisericii penticostale din Vârşeţ

ISUS HRISTOS ESTE VIAŢA ADEVĂRATĂ

Dragă cititor, nu te lăsa să fi înşelat că după viaţa trăită pe acest pământ, aproximativ 70 sau 80 de ani, totul se va termină. Speranţa şi nădejdea pe care Isus Hristos ne oferă e o speranţă şi o nădejde care trece dincolo de mormânt. Apostolul Pavel ne spune:“ Dacă numai pentru viaţa aceasta ne punem nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociţi dintre toţi oamenii! “ 1 Corinteni 15.19. Viaţa primită prin Isus Hristos este o viaţă care ne face binecuvântaţi pe acest pământ iar la încheierea zilelor pe acest pământ o vom continua în ceruri. “Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”
1 Corinteni 2.9.

CHEMARE LA O VIAȚĂ SFÂNTĂ

George Mozor
Episcop al bisericii penticostale din Voivodina

"Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.
Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să aducă tulburare, şi mulţi să fie întinaţi de ea.Vegheaţi să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi născut. " Evrei Cap.12 ,vers.14-16.

Sfinţirea (cuvântul grec hagiasmos), înseamnă a se consacra, a se despărţi de păcat, a avea părtăşie cu Dumnezeu şi a sluji pe Dumnezeu respectând Cuvântul Său.

Sfinţirea înţeleasă din Scriptură cere de la poporul lui Dumnezeu să păstreze o comuniune cu Hristos, să aibă o părtăşie cu cei credincioşi, să iubească rugăciunea, să asculte în totul de Cuvântul lui Dumnezeu, să iubească neprihănirea şi să urască nelegiuirea. Cere să renunţe la păcat, care duce la moartea spirituală. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie umplut de Duhul Sfânt.
Noul Testament prezintă sfinţirea ca un act hotărât în care prin harul lui Dumnezeu omul păcătos este eliberat de păcat (robia lui Satan) şi spălat prin sângele lui Hristos. Procesul sfinţirii începe în ziua convertirii şi continuă pe parcursul întregii vieţi.

URMĂRIŢI SFINŢIREA.
Sfinţirea pentru cei credincioşi înseamnă a ne separa de păcat şi a ne păstra curaţi în cuget şi în suflet pentru Dumnezeu. Trebuie să fim aproape de Dumnezeu, să căutăm din toată inima dreptatea Lui şi prezenţa Duhului Sfânt.
"..dacă, cel puţin L-aţi ascultat, şi dacă, potrivit adevărului care este în Isus, aţi fost învăţaţi, cu privire la felul vostru de viaţă din trecut, să vă desbrăcaţi de omul cel vechi care se strică după poftele înşelătoare; Şi să vă înoiţi în duhul minţi voastre, şi să vă îmbrăcaţi cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul." Efeseni cap.4 ver.21-24.

1). Sfinţirea a fost scopul lui Dumnezeu pentru poporul Său când El a planificat mântuirea lor în Hristos.
"În El, (Hristos) Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără prihană înaintea Lui" Efeseni cap.1 ver.4

2). Sfinţirea a fost scopul lui Hristos pentru poporul Său când El a venit pe acest pământ.
"..către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfinţiţi în Hristos Isus, chemaţi să fie sfinţi, şi către toţi cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor şi al nostru"1 Corinteni cap.1 vers.2.

3). Sfinţirea a fost scopul lui Dumnezeu de a ne face pe noi o creaţie (făptură) nouă şi de a ne da Duhul Sfânt.
"Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt a lui Hristos Isus, şi-au răstâgnit firea pământească împreună cu patimile şi poftele ei." Galateni cap.5 vers.22-24.

4). Fără sfinţire nimeni nu-L va vedea pe Dumnezeu.
"Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea fără care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu." Evrei cap.12 vers.14.

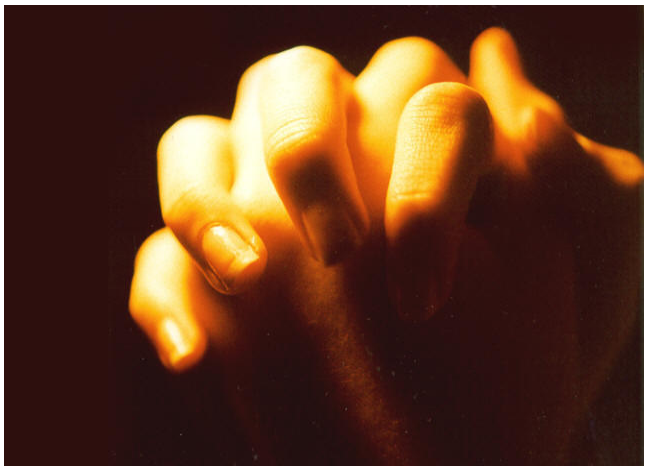

"Ferice de cei cu inima curată căci ei vor vedea pe Dumnezeu." Matei cap.5 vers.8.

Cuvântul lui Dumnezeu subliniază că cei care rămân credincioşi voii şi standardelor Sale neprihănite, atât timp cât sunt pe pământ, vor fi răsplătiţi cu viaţa eternă în viitoarea împărăţie.
Biblia încheie cu marea promisiune că într-o zi Dumnezeu va locui veşnic cu poporul Său.
"Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii. El va locui cu ei".-Apocalipsa cap.21,vers.3.

Cea mai mare binecuvântare pentru noi în calitate de popor al lui Dumnezeu este aceea de a avea pe Dumnezeu în mijlocul nostru: aceasta fiind esenţa bucuriei şi a fericirii noastre.
Este de o mare importanţă pentru noi credincioşii lui Dumnezeu din bisericile Penticostale, să ne străduim cu toată inima ca să rămânem credincioşi lui Dumnezeu şi să respingem influenţele păcătoase care sunt în lume.

"Mărturiile Tale sunt cu totul adevărate; sfinţenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât va ţinea vremurile. Psalmul 93,vers.5.

Patima desfrâului e "epidemie" a zilelor noastre

Rev. Stephan J Mătăsaru,
New York

"Făcusem un legământ cu ochii mei şi nu mi-aş fi oprit privirile asupra unei fecioare"
Iov 31:1

Nu ştiu dacă există un alt păcat care să afecteze atât de mult viața socială şi spirituală a unei persoane ca şi păcatul desfrâului.

Cu mii de ani în urmă, când Creatorul cerului şi al pământului, a dat legi poporului evreu le-a spus: " Să nu preacurveşti, să nu pofteşti casa aproapelui tău… nevasta aproapelui tău.."

Dumnezeu ne vorbeşte ca şi un tată care spune copiilor lui: "Nu puneți mâna pe sobă, nu vă jucați cu focul. Dacă nu ascultați o să vă ardă". În această privință în Biblie găsim exemple pozitive şi negative. Dumenzeu ne-a dat Sfânta Scriptură, ca să ne fie ghidul vieții şi "o lumină pe cărare" (Psalmul 119:105). În ea găsim exemple minunate ca şi neprihănitul Iov (vezi Iov 31:1) sau Iosif, care datorită refuzului categoric de a păcatui cu nevasta stapânului lui, a suferit ani grei de temniță în Egipt.

Biblia însă nu acopere pe acei care au căzut pradă acestui păcat dezastruos chiar dacă a fost un Judecător al Israelului ca şi puternicul Samson, sau regele David, care a domnit în cea mai înfloritoare perioadă din istoria poporului Iudeu. Oare băiatul Nazireu (Judecatori 16:19) a carui naştere a fost vestită într-un mod supranatural şi peste care venea Duhul Domnului, trebuia să sfârşească în a deveni un ostatic cu ochii scoşi, un sclav care învârtea la rîşnița duşmanilor poporului Israel?

În cartea Proverbelor, Cuvântul lui Dumnezeu ne vorbeşte de pericolul de a cădea în această cursă a diavolului şi ni se pune o întrebare (6:27) "Poate cineva să ia foc în sân fără să i se aprindă hainele?"

Împăratul David, profet, cântăreț talentat, autorul multor psalmi minunați, nu a fost ocolit de această ispită, şi din păcate a cazut la acest examen. E adevărat că în cazul lui găsim un exemplu uimitor de pocăință (vezi rugaciunea lui David psalmul 51). Totuşi, nu a putut scăpa de urmările acestui păcat distructiv: "Sabia nu se va depărta niciodată din casa ta.." a fost verdictul lui Dumnezeu rostit prin prorocul Natan (2 Samuel 12:10).Citiți istoria restului vieții lui David, mai ales unde se referă la familia lui, şi veți vedea că aşa s-a întâmplat.

În epistola Apostolului Petru, ni se vorbeşte de un "potop de desfrâu" (1 Petru 4:4), iar Domnul Isus a numit generația din vremea aceea "un neam viclean şi preacurvar" (Matei 12:39). Oare ce s-ar putea spune despre generațiile zilelor noastre? Păcatul imoralității a luat proporții de neimaginat. Nu mă îndoiesc că există o legătură între acest păcat practicat înainte de căsătorie şi creşterea extrem de îngrijorătoare a procentului de divorțuri, chiar şi în bisericile evanghelice.

În America, biserici si organizații duc o luptă continuuă împotriva aşa numitului "avort" sau "avort cu naştere parțială" considerând că viața este un dar de la Dumnezeu şi că este o crimă distrugerea ei în perioada de formare. De asemenea se face multă publicitate şi se cheltuiesc sume enorme pentru salvarea celor înfectați cu boli transmise de la o persoană la alta (AIDS). Cu tot respectul pe care îl am față de aceste eforturi nobile, aş vrea să subliniez faptul că în mare măsură aceste tragedii se datoresc

păcatului pe care îl analizăm în articolul de față. Ar trebui mers la rădăcina problemei, aducându-ne aminte de îndemnul Apostolului Pavel spus tânărului Timotei: “Fugi de poftele tinereții şi urmăreşte neprihănirea, credința, dragostea, pacea” (2 Timotei 2:22).

O tânără creştină mi-a povestit că a vizitat un college creştin american unde a constatat că mulți dintre tinerii studenți trăiau o viață imorală asemănătoare cu acelor necredincioşi. College creştin? Viitori predicători şi păstori? Aşa ceva este absolut contrar învățăturii Noului Testament. Noi nu trebuie să fim o sub-cultură influențată de spiritul veacului acestuia care işi pune “amprenta” prin scrieri, reviste, filme, etc. De aceea este nevoie că în învățarea şi predicarea evangheliei, să se pună accentul pe importanța puritații morale care trebuie să caracterizeze pe fiecare urmaş a lui Isus Hristos.

Domnul Isus a adus mai multă lumină în această privință zicând: “Cine se uită la o femeie ca să o poftească, a şi săvârşit păcatul” (Matei 5:28). Cred că aceasta se referă la persoana care acceptă gândul păcătos fără să i se împotrivească. Cineva a spus: “Prima privire nu este păcat, dar a doua este.” Să ne amintim de cuvintele lui Iov: “Făcusem un legământ cu ochii mei, şi nu mi-aş fi OPRIT privirile asupra unei fecioare.” În această privință, avem în 2 Corinteni 10:15 un cuvânt care ne poate ajuta: “Noi răsturnăm izvodirile minții… şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” Fiecare acțiune este precedată de gândire. De fapt, biruința sau înfrângerea porneşte de la nivelul gândurilor şi dacă fiecare gând îl trecem prin “filiera” ascultării de Hristos, victoria este ciştigată din primul moment.

În Cântarea Cântărilor, găsim scris: “Prindeți vulpile cele mici care strică viile, căci viile noastre sânt în floare” (Cântarea Cântărilor 2:15). Dacă se distrug florile, nu e prea speranță de roade mai târziu!

Îmi place când aud cântându-se în biserică:
“Tinerețea mea-i o floare Lui să i-o pun la picioare”

Dumnezeu să ne ajute pe fiecare şi mai ales pe cei tineri să fie ca o floare gingaşă, nepătată, pusă la picioarele Celui ce-a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi dar FĂRĂ PĂCAT. Nu e minunat că El a putut să se laude cu robul Său Iov zicând: “Nu este nimeni ca şi el pe pamânt, el este un om fără prihană şi curat la suflet care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău”? Ai vrea să se spună şi despre tine aşa ceva?

Ştiu că nu este uşor, mai ales în aceste zile când diavolul îşi foloseşte tot arsenalul lui de luptă ca să păteze tot ce a mai rămas sfânt şi curat. Să veghem asupra fiecărui gând şi prin rugăciune să cerem lui Dumnezeu putere, căci atunci când Duhul Sfânt locuieşte în noi “Cel ce este în noi este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4).

Una din promisiunile Lui este: “Cel ce va birui îi voi da să mănânce din Pomul Vieții care este în Raiul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 2:7) iar pentru cei care nu iau în serios avertismentul Cuvântului Bibliei şi se joacă cu acest “foc”, le reamintesc un verset din Numeri 32:23: Dacă păcătuiți, sau continuați să păcătuiți “SĂ ŞTIȚI CĂ PĂCATUL VOSTRU VĂ VA AJUNGE”.

CE AŞTEPŢI DE LA NOUL AN ?

Neemia a fost un conducător plin de curaj şi motivaţie spirituală. El a crezut fără nici o reţinere în destinul spiritual al naţiunii sale Israel, în faptul că Israel era poporul lui Dumnezeu ca atare, făcea parte din planul cu totul special al lui Dumnezeu.
Uitându-ne în viaţa lui putem descoperi două mari preocupări, care i-au influenţat decisiv viaţa şi caracterul: a) fidelitatea faţă de Legea lui Dumnezeu şi b) determinarea în refacerea zidurilor Ierusalimului.
El a avut două motive pentru care a fost atât de hotărât să reconstruiască zidurile de apărare ale Ierusalimului: a) protecţia împotriva duşmanilor din afară şi b) pregătirea pentru reconstrucţia Templului lui Dumnezeu. Ca atare, atunci când citim istoria acestui mare bărbat al lui Dumnezeu din Vechiul Testament, putem vedea nu numai un mare om al rugăciunii şi al ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu ci şi un mare constructor şi administrator.

1. **Naşterea viziunii**

Pentru a privi la naşterea unei viziuni haideţi să ne uităm la primele 4 versete din capitolul întâi, ca atare, deschideţi la Neemia 1:1-4: „Istorisirea lui Neemia, fiul lui Hacalia. În luna Chişleu, în al douăzecilea an, pe când eram în capitala Susa, a venit Hanani, unul din fraţii mei, şi cîţiva oameni din Iuda. I-am întrebat despre Iudeii scăpaţi care mai rămăseseră din robie, şi despre Ierusalim. Ei mi-au răspuns: „Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo în ţară, în cea mai mare nenorocire şi ocară; zidurile Ierusalimului sunt dărâmate, şi porţile sunt arse de foc.” Când am auzit aceste lucruri, am şezut jos, am plâns, şi m-am jelit multe zile. Am postit şi m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor”.
Lucrurile noi din viaţă aduc întotdeauna cu ele noi oportunităţi care reprezintă de fiecare dată un nou început. De exemplu, un nou loc de muncă pentru tine este o oportunitate de a lucra mai bine ca la vechiul loc de muncă. La un loc nou de muncă colegii tău nu-ţi cunosc punctele slabe, problemele, temerile ca atare, un loc nou de muncă poate fi o a doua ta şansă. Într-un mod asemănător, un nou an poate fi o mare oportunitate pentru fiecare dintre noi, o provocare să trăim mai frumos ca în anul precedent. E ocazia extraordinară de a ne rededica lui Dumnezeu pentru un nou an, făcând promisiuni legate de slujire, sfinţire personală, umblare cu Dumnezeu.
Întorcându-ne la Neemia, vedem că în cazul lui noua provocare a fost reconstrucţia zidurilor de apărare ale Ierusalimului, ziduri care rămăseseră în aceeaşi stare în care le lăsase armata lui Nebucadneţar cu 70 de ani în urmă. Iată-l pe acest mare bărbat al lui Dumnezeu în faţa unei mari provocări. Nu ştim dacă şi cât timp s-a dat o luptă în interiorul fiinţei lui în legătură cu această nouă oportunitate. Neemia putea să judece situaţia şi prin alţi ochi, ochii raţiunii: „Nu mai sunt la vârsta la care să mă mai implic în asemenea proiecte. Am reuşit atât de mult până acum, sunt paharnicul împăratului, sunt respectat în împărăţie, am un job de invidiat, am un trai asigurat atât pentru mine cât şi pentru întreaga mea familie, vremea aventurilor pentru mine deja a trecut”.
Neemia însă nu gândeşte în aceşti termeni. El vede zidurile dărâmate ale Ierusalimului ca reprezentând o nouă provocare, o nouă chemare, o nouă misiune. El nu spune: „E imposibil!”, „Preţul e prea mare!”, „Nu merită!”, „Nu e pentru mine!”, „De data aceasta să mai facă şi alţii!” Neemia gândeşte altfel, pentru că Neemia face parte dintr-o categorie pe cale de dispariţie, categoria oamenilor care nu fug de oportunităţi ci ies plin de curaj, prin credinţă, în întâmpinarea lor şi sunt gata de scarificiu. Trebuie însă să recunoaştem aici mâna lui Dumnezeu. El are întotdeauna oameni gata de jertfă, oameni care să facă lucrările pe care alţii le consideră prea grele, prea scumpe, prea mari pentru ei, oameni care nu se uită mai întâi la ceea ce câştigă ei, ci la ceea ce câştigă lucrarea lui Dumnezeu. Mă bucur când întâlnesc astfel de oameni şi-n zilele noastre şi mai ales în bisericile noastre.
Dragii mei, orice realizare măreaţă, care ne lasă muţi de uimire, începe cu un om care a avut la un moment dat viziunea acelei lucrări şi care nu numai că a avut-o dar a zis: „Preţul pe care va trebui să-l plătesc nu contează în comparaţie cu ducerea la îndeplinire a visului meu, de

aceea, sunt gata să fac tot ce pot pentru ca visul acesta să devină realitate”.

2. Înrădăcinarea viziunii

Naşterea viziunii însă este doar primul pas. Următorul pas necesar este înrădăcinarea acelei viziuni în inima şi mintea vizionarului. Aici se face distincția între visători şi vizionari. Visătorul este cel care nu este gata să facă pasul mai departe, să ducă la îndeplinire acea viziune. Visătorul spune: „Ar fi frumos dar prețul e prea mare pentru mine!” Vizionarul spune: „Indiferent de preț, eu merg înainte!”

Haideți să ne uităm la câteva versete din capitolul 2: „În luna Nisan, anul al douăzecilea al împăratului Artaxerxe, pe când vinul era înaintea lui, am luat vinul şi l-am dat împăratului. Niciodată nu fusesem trist înaintea lui. Împăratul mi-a zis: „Pentru ce ai fața tristă? Totuşi nu eşti bolnav; nu poate fi decât o întristare a inimii.” Atunci m-a apucat o mare frică şi am răspuns împăratului: „Trăiască împăratul în veac! Cum să n-am fața tristă, când cetatea în care sunt mormintele părinților mei este nimicită şi porțile ei sunt arse de foc?” Şi împăratul mi-a zis: „Ce ceri?” Eu m-am rugat Dumnezeului cerurilor şi am răspuns împăratului: „Dacă găseşte cu cale împăratul, şi dacă robul tău îi este plăcut, trimite-mă în Iuda, la cetatea mormintelor părinților mei, ca s-o zidesc din nou.” Împăratul, lângă care şedea şi împărăteasa, mi-a zis atunci: „Cît va ține călătoria ta, şi când te vei întoarce?” Împăratul a găsit cu cale să mă lase să plec, şi i-am hotărât o vreme” (Neemia 2:1-6).

Neemia nu a fost doar un visător, el a fost un vizionar şi pentru ca viziunea pe care Dumnezeu i-o pusese pe inimă să devină o realitate, el a fost gata să plătească prețul. Care este prețul unei viziuni? Aş vrea să subliniez doar două aspecte: jertfa şi tenacitatea.

Adevărata lucrare se face prin jertfă. Spune-mi, tu pentru ce fel de lucruri ai fi dispus să te jertfeşti? Ai avut momente în viață în care ai spus: „Sunt gata să mă sacrific oricât pentru că vreau să duc la îndeplinire ceea ce mi-am propus”? Dacă nu, înseamnă că eşti o persoană care nu ți-ai propus nimic măreț să faci în viață. Înseamnă că eşti o persoană care ți-ai propus să treci prin viață aşa cum fac oamenii lipsiți de viziune: şterşi şi neobservați de nimeni. Înseamnă că viața ta se consumă pentru lucruri de nimic, lipsite de valoare. În momentul în care însă începi să „arzi” atât pentru o lucrare materială dar mai ales pentru lucrarea lui Dumnezeu, arderea ta va fi vizibilă şi de alții.

Eu cred că adevărații creştini sunt oameni ai excelenței în tot ceea ce fac. Dacă eşti un creştin strungar, trebuie să te străduieşti să fii cel mai bun strungar. Dacă eşti medic creştin, te lupți să fii cel mai bun medic. Dacă eşti un creştin care te ocupi de curățenie, lucrezi să fii cel mai bun om de curățenie. Dacă eşti dirijor sau învățător sau păstor te sacrifici să faci cea mai bună lucrare posibilă. Aici este adevăratul înțeles al cuvintelor Domnului Isus: „Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Matei 5:16). Un creştin cu viziune care se sacrifică de dragul acelei viziuni pe care a primit-o din partea lui Dumnezeu este ca o lumină care arde în întuneric. Aş vrea însă să înțelegem clar contextul istoric în care Domnul Isus rosteşte aceste cuvinte. Ele nu sunt rostite în secolul XXI, când apeşi pe întrerupător şi se aprinde becul într-o cameră întunecată, ci ele sunt rostite în primul secol, când sursa de lumină a oamenilor pe timpul întunericului erau lumânările. Acei oameni însă înțelegeau un amănunt plin de semnificație, pe care noi astăzi l-am pierdut: acea lumină, ca să lumineze, trebuia să se consume! Ei nu puteau avea o lumânare care să ardă încontinuu fără să se topească. Fiecare minut de lumină însemna un minut de topire! Acesta a şi fost sensul cuvintelor Mântuitorului.

Adevărata lumină este rezultată din topirea noastră! Oamenii vizionari sunt oamenii gata de sacrificiu, gata de „topire”. Până când nu se va topi egoismul, nepăsarea, mândria, lenea şi comoditatea din viața noastră, nu vom putea să ducem la îndeplinire planurile pe care Dumnezeu le are cu privire la viața noastră şi cu privire la lucrarea din Biserică.

Adevărata lucrare, pentru a fi dusă cu bine la capăt are nevoie însă şi de tenacitate, nu numai de jertfă. Un vizionar este acel om capabil nu numai de jertfă dar şi tenace în ceea ce şi-a propus. Mulți creştini sunt gata de jertfă dar pe termen scurt. Viziunea însă este ca un „maraton” spiritual. Nu e suficient să te jertfeşti doar pentru primul km sau primii 5 km; trebuie să „alergi” în aşa fel încât să fii capabil să reziști toți cei 40 de km. De aceea, vizionarul este un alergător de cursă lungă. El ştie că are nevoie de multă determinare în realizarea viziunii sale. El ştie că, dacă nu-şi dozează bine efortul, va ceda după primele încercări. De aceea, în realizarea unei viziuni nu este atât de importantă „viteza” cu care o duci la îndeplinire, ci modul în care reuşeşti să-ți dozezi toate puterile până la reuşita finală.

Neemia a fost un vizionar gata de jertfă şi tenace. El nu s-a lăsat descurajat de duşmani, a fost gata să meargă înainte chiar de unul singur, pentru că a ştiut că în cele din urmă, Dumnezeu îi va da biruință! Aceasta este înrădăcinarea viziunii. Este momentul în care decizi: „Indiferent dacă voi fi singur sau toți vor fi alături de mine, voi merge până la capăt!”

3. Duşmanii viziunii

Acum este momentul apariției duşmanilor viziunii, a celor care vor să nimicească viziunea cu orice preț. Satan urăşte creştinii cu viziune de aceea, e în stare să folosească orice armă sau strategie pentru a-i împiedica în ducerea la îndeplinire a viziunii lor.

La fel s-a întâmplat şi cu Neemia. În momentul în care a fost gata de jertfă şi decis să meargă înainte indiferent de prețul plătit, şi-au făcut apariția duşmanii. Haideți să ne uităm în versetul 10 din capitolul 2: „Sanbalat, Horonitul şi Tobia, slujitorul Amonit, când au auzit lucrul acesta, nu le-a plăcut deloc că venea un om să caute binele copiilor lui Israel”.

Duşmanii viziunii pot fi direcți şi aceştia sunt oamenii. Care era scopul acestora în cazul lui Neemia? Să-l împiedice în ducerea la îndeplinire a viziunii sale şi anume, reconstrucția zidurilor Ierusalimului. Îndrăznesc

să spun că o lucrare bună va avea parte întotdeauna de oponenți. Atunci când vrem să facem o lucrare pentru Dumnezeu şi nimeni nu se împotriveşte, nimeni nu murmură, nimeni nu ne vorbeşte pe la spate, ar trebui să ne întrebăm dacă într-adevăr acea lucrare este bună. Scopul diavolului este să împiedice realizarea viziunii prin orice mijloace şi în acest sens, cei mai la îndemână sunt oamenii. Întotdeauna se va găsi un Sanbalat sau un Tobia care să nu privească cu ochi buni o lucrare bună. Duşmanii viziunii pot fi de-asemenea indirecți. Întotdeauna vor apărea momente de criză, presiuni financiare, descurajare venită din partea celor dinlăuntru sau dinafară, situații imposibil de controlat sau de prevăzut, stări de frică şi deznădejde, sentimente de singurătate, a căror singur scop este împiedicarea şi dacă este posibil distrugerea realizării viziunii. În spatele tuturor acestor duşmani stă Satan. Toți aceştia însă sunt doar nişte uriaşi cu picioare de lut, nişte lei care urlă la noi dar care nu ne pot mânca pentru că nici măcar nu pot ajunge până la noi (aceasta îmi aduce aminte de momentul din „Călătoria pelerinului" a lui John Bunyan când în calea creştinului au apărut doi lei fioroşi dar care nu puteau ajunge până la el pentru că erau în lanțuri. Scopul lor însă era acela de-ai speria şi de-ai întoarce din cale pe cei care vroiau să treacă pe acolo în călătoria lor spre cer).

4. Comunicarea viziunii

Al patrulea moment necesar este comunicarea viziunii. Haideți să ne uităm la versetul 18 din capitolul 2: „Şi le-am istorisit cum mâna cea bună a Dumnezeului meu fusese peste mine, şi ce cuvinte îmi spusese împăratul. Ei au zis: „Să ne sculăm, şi să zidim!" Şi s-au întărit în această hotărâre bună".

Neemia a făcut un lucru foarte important: a împărtăşit şi celorlalți viziunea sa. Neemia nu s-a rupt de popor, nici nu a încercat să-şi impună cu forța viziunea. Neemia s-a rugat în prealabil pe fondul certitudinii că are o chemare specială din partea lui Dumnezeu, a fost gata apoi să plătească orice preț, şi-a înfruntat duşmanii şi a împărtăşit şi celor din popor viziunea lui legată de lucrare.

Urmarea este concludentă: „Ei au zis: Să ne sculăm şi să zidim!" Ce moment extraordinar a însemnat pentru Neemia acela în care poporul, prin vocea conducătorilor lui, şi-au unit forțele împreună cu el în realizarea acelei viziuni.

Vine un moment în viața vizionarului când viziunea lui trebuie să devină şi viziunea celorlalți. Aici este înțelepciunea vizionarului, să ştie să aleagă timpul şi momentul prielnic pentru împărtăşirea viziunii. Neemia nu s-a grăbit să-şi împărtăşească viziunea şi nici n-a făcut-o prea târziu. El a ştiut să o facă în cel mai bun moment, ca atare, toți au fost alături de el! Adevărata viziune îi strânge pe copiii lui Dumnnezeu sub acelaşi steag. Cuvintele acelor oameni au fost: „Să ne sculăm şi să zidim!" E un plural aici care exprimă nu numai determinare dar şi unitate. În acele momente, viziunea lui Neeemia devenise viziunea poporului lui Neemia! Adevăratele construcții spirituale sunt acele construcții care-i adună pe oameni sub acelaşi steag, steagul lucrării lui Dumnnezeu şi nu care-i dezbină pe oameni. Adevăratele construcții spirituale trec dincolo de interese personale sau de grup, dincolo de dorință de slavă personală sau orgolii, pentru că vizează inima lucrării şi anume, unitatea Bisericii şi slujirea lui Dumnezeu. Reconstruirea zidurilor Ierusalimului i-au adunat pe evreii de-atunci pentru că a fost un mare bărbat, un om al lui Dumnezeu pe nume Neemia, care a pus mai pe sus decât propriile lui interese şi dorințe, lucrarea lui Dumnezeu. De astfel de oameni avem nevoie şi noi astăzi în Bisericile noastre, de creştini care să se întrebe: „Ce trebuie să fac eu pentru Biserica lui Dumnezeu?" şi nu „Ce face Biserica pentru mine"? Creştini care se întreabă: „Care este rolul meu în lucrare?" şi nu „Eu cu ce mă aleg din această lucrare?" Creştini care se întreabă: „Eu cu ce pot să ajut?" şi nu „Eu ce câştig în schimb?"

5. Realizarea viziunii

Haideți să citim două versete din capitolul 6: „Zidul a fost isprăvit în a douăzeci şi cincea zi a lunii Elul, în cincizeci şi două de zile. Când au auzit toți vrăjmaşii noştri, s-au temut toate popoarele dimprejurul nostru; s-au smerit foarte mult, şi au cunoscut că lucrarea se făcuse prin voia Dumnezeului nostru" (Neemia 6:15, 16). Nu ştiu care au fost sentimentele care l-au încercat pe Neemia în momentul în care lucrarea începută a fost sfârşită cu bine! Ştiu însă că duşmanii lucrării s-au umplut de frică. De ce? Pentru că au înțeles un adevăr spiritual: nu te poți opune planului lui Dumnezeu. Frați şi surori, cu lucrarea lui Dumnezeu nu te poți juca! Ştiți de ce de multe ori râd duşmanii lucrării lui Dumnezeu de noi, şi pe bună dreptate uneori? Pentru că văd lucrări de-ale noastre începute şi abandonate. Scopul diavolului este să ne descurajeze atât de mult încât să ne facă să nu terminăm niciodată ceea ce-am început. „Şantierele" spirituale abandonate sunt cel mai bun prilej de distracție pentru Satan şi îngerii lui. El va avea de grijă să ne aducă aminte acest lucru de fiecare dată: „Nu eşti în stare să duci la bun sfârşit ceea ce ai început!".Satan cunoaşte foarte bine Sfânta Scriptură şi el ştie să o folosească în interesul lui. El vine la noi cu versetul: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui şi voința şi înfăptuirea" (Filipeni 2:13) şi apoi ne spune. „Ai început şi n-ai terminat. Dacă Dumnezeu era cu tine, El îți dădea şi voința şi înfăptuirea ca atare, lucrarea ta nu este bună, n-are nici un rost să mai încerci". Nu fii doar un visător, care să abandonezi ceea ce-ai început să faci pentru Dumnezeu!

E un început de an nou. Cu siguranță că fiecare dintre noi ne-am făcut multe planuri legate şi de acest an. Dar, dincolo de toate aceste planuri, fii un creştin care să duci la bun sfârşit în acest an ceea ce-ai început. „Cine pune mâinile pe coarnele plugului şi se uită înapoi, nu este vrednic de Mine" a spus Domnul Isus. Fie ca acest an să fie anul lucrărilor finalizate în viața noastră, în familia noastră, în Biserica noastră!

www.resursecrestine.ro
(folosit cu permisiune)

MĂRTURISIRI

Pagina realizată de: Ioan Ciobotă (Vocea Evangheliei-Timişoara

MARIA MORARIU

- fosta bibliotecară la Universitate

"De azi înainte, vom merge împreună. TU eşti proprietarul vieţii mele, eu sunt chiriaşul."

Maria Morariu era bibliotecară la Universitatea de Vest din Timişoara, în urmă cu câţiva ani.
Era nepocăită, divorţată, deziluzionată, fără rost pe lume.
A încercat şi ştiinţe oculte - radiestezie, New Age, curente filozofice, training autogen.
Doar ca să işi găsească pacea sufletului şi sensul în viaţă. Dar n-a gasit nimic şi a fost tot mai goală şi pustie în suflet.
Chiar dacă şi la acele întâlniri oculte, totul începea cu rugăciunea Tatăl nostru, şi-a dat seama că ceea ce se petrecea acolo nu era în regulă.
"Asta este una dintre strategiile Satanei - să-ţi prezinte o informaţie în care 20% este adevăr, DAR 80% este minciună." concluzionează Maria acum, dupa ce a cunoscut ADEVĂRUL 100%.
A căutat în biserici, în mănăstiri, un îndrumător, o cale...
Până la urmă a găsit CALEA - pe Domnul Isus Hristos.
În biserică nu lipsea de la nici o liturghie, ţinea posturile, dar lipsea ceva...
Acest ceva i-a fost oferit de Dumnezeu prin emisiunile de la Radio Vocea Evangheliei.
La un moment dat, a descoperit Radio Vocea Evangheliei. Asculta în fiecare seară, de câte ori era posibil, emisiunile de la Radio. "M-au ajutat enorm de mult. Aveam atât de a asculta şi adânca nevoie de a înţelege Biblia pe măsura minţii mele." spune Maria.
Mergea la catedrală, dar nu înţelegea Biblia şi se simţea tratată ca la "coada la carne": hai repede, următorul.
De la Radio a înţeles ce înseamnă NAŞTEREA DIN NOU, care este de fapt esenţa Evangheliei.

MĂRTURISIRI

MĂRTURISIRI

"Până nu am înțeles acest lucru, eram doar un "împlinitor de ritualuri" dar nu cunoaşteam şi nu înțelegeam esența." îşi aminteşte ea.
"O emisiune care m-a marcat foarte mult, vorbea despre trăirea împreună cu Hristos. Se spunea: "După ce Hristos intră în viața ta, Îl inviți în sufragerie, în primul rând. Apoi în bibliotecă, să vadă ce cărți citeşti şi cu ce îți umpli mintea, apoi în atelier, să vadă ce lucrezi... DAR, în camără... acolo unde sunt lucrurile pe care numai tu le ştii şi pe care nu vrei să le vadă alții... nu-L laşi să intre. Doar tu ții cheia de acolo.
Şi atunci provocarea era: ori Îl iei pe Isus cu tine şi la prieteni, să vadă ce prieteni ai tu, şi în serile de discotecă sau în baruri, să vadă unde mergi tu, ORI ÎL DUCI CU TINE PESTE TOT, ORI NU-L DUCI.
Isus spunea: "Pentru asta am venit, pentru păcătos. Dă-mi tu cheile de la cămările ascunse ale sufletului şi ale vieții tale şi EU voi face curățenie."

"În acel moment, fiind singură acasă şi ascultând radio, m-am pus pe genunchi şi am spus: "Doamne, eu din această clipă vreau să-mi dau toată viața în mâinile tale, şi de acum încolo oriunde voi merge, fie că este zi sau noapte, fie că este servici sau prieteni, oriunde aş locui, noi doi VOM MERGE ÎMPREUNĂ. TU EŞTI PROPRIETARUL VIEȚII MELE, EU SUNT CHIRIAŞUL." a hotărât Maria.
La început, prietenii au criticat-o: "Ce-ai pățit, te-ai prostit, ți-ai pierdut mințile, devii obtuză, rigidă, bigotă? Cum se poate aşa ceva?" Atunci s-au rupt prietenii vechi de 20 de ani, deoarece prietenii şi prietenele nu i-au putut întelege alegerea.
Aceasta a însemnat izolare de prieteni, în prima fază.
Într-o seară de vineri, a ascultat un interviu cu grupul Omega. Maria era singură acasă, confuză, fără speranță. A auzit invitația din timpul interviului : "Veniți mâine - sâmbătă - la concertul grupului OMEGA, la grădina de vară."
Şi Maria a venit.
Sâmbăta, la concert, s-a spus în continuare: veniți mâine, duminică, la biserică.
Şi Maria a venit şi acolo.
S-a predat Domnului, a urmat cursurile Seminarului Teologic, apoi Domnul a chemat-o în lucrare.
A lăsat imediat postul călduț si frumuşel de bibliotecară la Biblioteca Centrală a celei mai mari Universități din Vestul României, şi a plecat să urmeze chemarea Domnului.
Unde?
În Israel.
În Israel, DAR !!! în zona arabă. Era într-un spital arab din Bethleem când se dădeau luptele crâncene de la Biserica Naşterii Domnului. A fost evacuată, împreună cu tot spitalul.
Chemarea ei este pentru ARABII necreştini din Israel. Dacă vă puteți închipui atâta curaj.
Domnul a hotărât ca Maria să fie chemată prin intermediul acestor emisiuni. Poate pentru că - aşa cum spune în Proverbe - cum răspunde în apă fața omului feței omului, aşa răspunde sufletul omului sufletului omului. Şi Duhul Sfânt a atins coarda care trebuia din sufletul şi mintea Mariei.

Pe cine laşi să hotărască în viaţă?

Poate vei spune, cum spun atâţia alţii: Sunt propriul stăpân şi învăţător. Fac ce vreau şi nimeni nu hotărăşte în locul meu. Este oare într-adevăr aşa - nimeni nu hotărăşte în locul tău?

Câte lucruri nu faci în viaţă pentru că le fac şi alţii, pentru că sunt la modă şi pentru că sunt lăudate de cei din jur? Înoţi pur şi simplu în acest val, cu toate că recunoşti că multe din lucrurile pe care le fac semenii tăi sunt greşite. Ai văzut un om care este beat? Capacitatea lui de a reacţiona este scăzută. Un om beat nu mai vorbeşte clar, se clatină şi nu mai poate gândi corect.
În locul său hotărăşte alcoolul.

Bineînţeles că nu trebuie să fie aşa în viaţa ta, să hotărască în locul tău alcoolul, drogurile sau oamenii. Totuşi eşti un rob al păcatelor tale; eşti influenţat de ele. Biblia spune foarte clar: "...oricine trăieşte în păcat, este rob al păcatului" (Ioan 8:34).
Nu trebuie mereu să faci lucruri pe care de fapt le urăşti şi pe care nu doreşti să le faci? Dacă vei încerca să părăseşti lucrurile pe care le-ai considerat rele, atunci vei recunoaşte în ce măsură eşti un rob al păcatului tău.

Trebuie oare să rămână acest lucru aşa? În rândurile următoare dorim să vă dăm o veste bună: Dacă îţi predai viaţa lui Isus, supunându-te Lui, atunci totul va fi diferit. În Ioan 8:36 este scris: "Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi". Trebuie doar să recunoşti cât de mult trăieşti sub stăpânirea celui rău, în întuneric. În Faptele apostolilor este scris că trebuie să ne întoarcem de la întuneric la lumină, şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu" (Fapte 26:18). Dacă are loc această schimbare, nu vor mai hotărî în locul tău patimile care îţi schimbă viaţa în dezavantajul şi paguba ta.

Isus ar dori să-ţi schimbe acum viaţa în bine! Dacă Îi mărturiseşti patimile şi păcatele şi Îl rogi să te ierte, vei experimenta o eliberare totală. Atunci vei fi mutat din sfera puterii întunericului în împărăţia luminii. Prin iertarea păcatelor vei primi darul Duhului Sfânt, din acel moment fiind condus de Duhul lui Dumnezeu. EI va fi cel mai măreţ eveniment din viaţa ta. Vrei cu adevărat să fii liber? Atunci fă acest pas spre Isus Cristos - şi totul va fi nou. Atunci într-adevăr vei fi condus de Cel care îţi dă viaţă adevărată şi libertate.

www.resursecrestine.ro
(folosit cu permisiune)

PAGINA PENTRU COPII

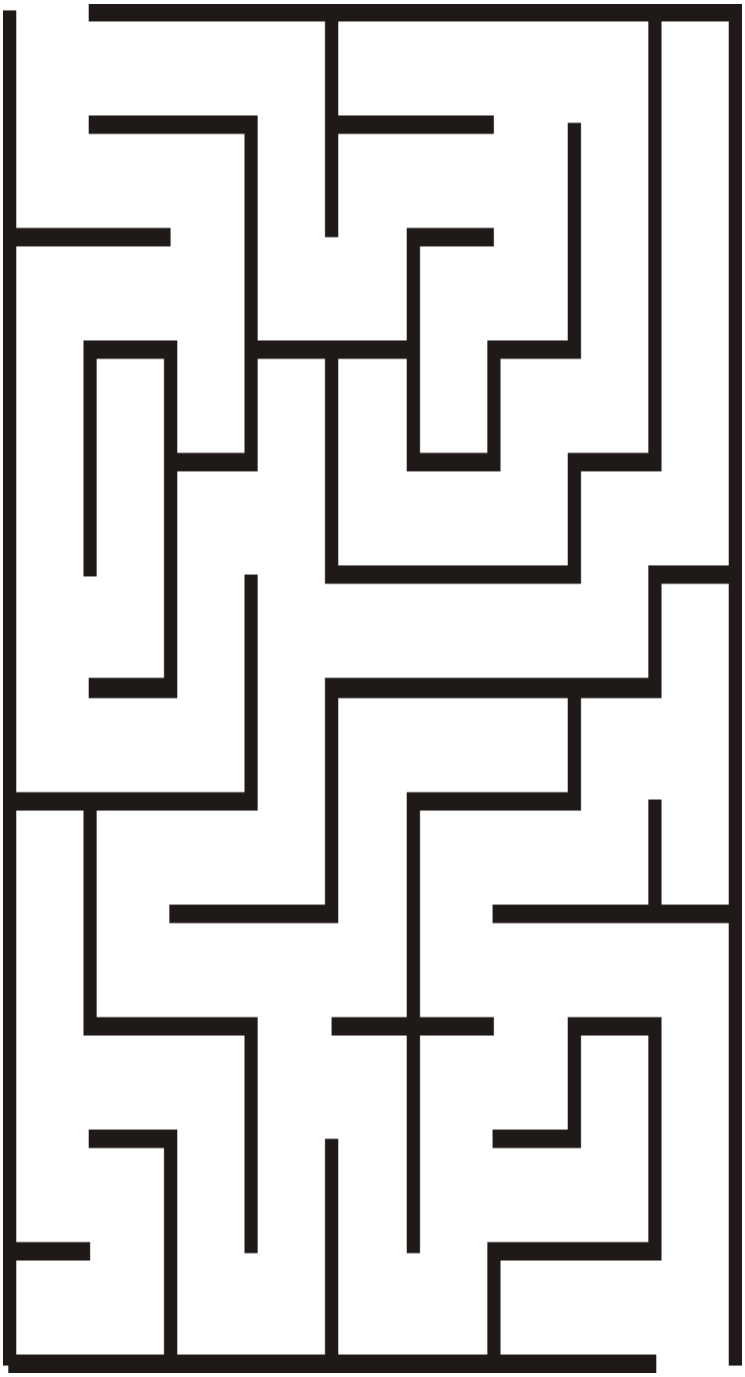

Cât de important eşti în ochii lui Dumnezeu?
Într-o zi Isus a vorbit cu un grup de copii şi le-a zis: "Ce credeţi? Dacă un om are o sută de oi, şi se rătăceşte una din ele, nu lasă el pe nouăzeci şi nouă pe munţi, şi se duce să caute pe cea rătăcită? Şi dacă i se întâmplă să o găsească, adevărat vă spun, că are mai multă bucurie de ea, decât de cele nouăzeci şi nouă, care nu se rătăciseră. Tot aşa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din aceşti micuţi (Matei 18:12-14)."
Isus te iubeşte şi în ochii lui eşti foarte important !

Pagina realizată de: Cristina Emilia Mozor

PROGRAMUL EVAGHELIZĂRILOR DE IARNĂ 2008

LOCALITATEA	NOAPTE DE VEGHE	RUL. FILMULUI	EVANGHELIZARE
VLADIMIROVAŢ	15.01.2008	18.01.2008	19-20.01.2008
NICOLINŢI	22.01.2008	25.01.2008	26-27.01.2008
VOIVODINŢI	29.01.2008	01.02.2008	02-03.02.2008
COŞTEI	05.02.2008	08.02.2008	09-10.02.2008
MĂRGHITA	12.02.2008	15.02.2008	16-17.02.2008
VÂRŞEŢ	19.02.2008	-	23-24.02.2008
GREBENAŢ	26.02.2008 (VÂRŞEŢ)	29.02.2008	01-02.03.2008
BARIŢE	04.03.2008 (VLADIMIROVAŢ)	07.03.2008	08-09.03.2008
UZDIN	11.03.2008	14.03.2008	15-16.03.2008
PLANDIŞTE	18.03.2008	21-22.03.2008	23.03.2008
SELEUŞ	25.03.2008	28.03.2008	29-30.03.2008
ALIBUNAR	01.04.2008(VÂRŞEŢ)	04.04.2008	05-06.04.2008

Serile de evanghelizare, nopţile de veghe şi rularea filmului creştin încep la ora 18.00h.

INFORMAŢII

BINECUVÂNTARE

Pe data de 25.02.2007 la Biserica Penticostală din Vârşeţ a avut loc serviciul de binecuvântare a micuţei Andrea Mozor. Serviciul de binecuvântare a fost oficiat de fratele Tom George, Episcop al Bisericii Penticostale Române din America şi Canada.

EVANGHELIZARE

Bisericile Penticostale din Banat, în luna februarie a anului 2007 sau bucurat de evanghelizările care au fost organizate în fiecare biserică cu fratele Tom George Episcopul bisericilor române Penticostale din America şi Canada.

ORDINĂRI ÎN SLUJBĂ

Pe data de 22 apilie 2007, la Mărghita în slujba de diacon a fost ordinat fratele Ion Zgârgea.

Pe data de 06 mai 2007 la Voivodinţi în slujba de diacon a fost ordinat fratele Ionel Maleta

La Biserica Penticostală din Uzdin, pe data de 29 aprilie a fost ordinat în slujba de diacon fratele Georgel Frenţ .

SALUTURI

Dragii noştri,

Ne rugăm lui Dumnezeu să fiţi binecuvântaţi.
Sa închis şi ultima filă din agenda anului 2007 mulţumim Domnului pentru fiecare dintre care v-aţi inplicat în lucrarea Domnului.Privind în 2008, nadăjduim în Dumnezeu ,vă dorim căldură în suflet, curăţie în inimă, lumină în conştinţă, zâmbet pe faţă, optimism în privire (în viziune) şi putere în slujire.
Dorim în anul care am intrat, puterea lui Dumnezeu să vă ţină în picioare, înţelepciunea Stăpânului să vă conducă,Urechea Tatălui să vă asculte, mâna Domnului să vă sprijinească, vocea Mântuitorului să vă vorbească şi braţul Regelui să vă protejeze.
Pentru anul 2008, vă dorim 12 luni de sănătate, 52 de săptamâni cu bucurie, 366 de zile binecuvântate...victorie în luptă, răbdare în necaz, biruinţă în încercare, răspuns la rugăciune, speranţă în deznădejde şi mila Domnului în...fiecare clipă.
Dumnezeu să aducă în viaţa voastră un curcubeu la fiecare furtună, un zâmbet la fiecare întristare, o mângăiere la fiecare lacrimă, o soluţie la fiecare problemă, un râspuns la fiecare întrebare, şi o inimă aprinsă pentru lucrarea Lui.
Să aveţi deci un an Binecuvântat şi viaţă veşnică cu Marele Împărat!
Din inimă cu respect,

Ion, Margareta,Matilda, Tabita şi Barbara Pitic.